

[Christmas Møller.]

med den Energi, der besjæler det ærede Medlem, holdt vi Møde den 15., 16., 20. og 29. Januar og gennemgik det Regeringsforslag, der forelaa i Udvalget. Den 4. Februar holdt vi Møde og havde et Samraad med Handelsministeren. Hvis jeg sagde, han var fyldt til Randen med Oplysninger om det, der var spurgt om, vilde jeg tale i Uoverensstemmelse med de faktiske Forhold. Den 4. Februar, efter at Samraad var afholdt, indkaldte den højtærede Formand for Udvalget Ændringsforslag til Søndag den 15. Februar. Der kom ingen, der kom Meddelelse fra mig om, at man ikke vilde stille Ændringsforslag, men indstille Lovforslaget til Forkastelse.

Den 25. Februar valgte vi Ordfører, den 27. Februar bestemte man sig til at afgive Betænkning, den 4. Marts fastsattes ny Frist for Ændringsforslags Fremsettelse til den 6. Den 10. Marts var der endnu ikke kommet noget, saa aflyste man Mødet, og den 11. Marts omdeltes endelig Ændringsforslaget, og i Dag har vi den 24. Marts.

Dette er Sagens Gang i Udvalget. Da vi saa havde faaet disse Ændringsforslag den 11. Marts, holdt vi Møde den 13., og den højtærede Formand for Udvalget vil ikke bestride, at den, som viste mest Interesse for Ændringsforslaget, var mig, jeg blev hele Mødet igennem og diskuterende Ændringsforslaget paa Kryds og tværs med den ærede Formand, som dog ikke ved den Lejlighed viste en saadan Forstaaelse for Ændringsforslaget, som han havde for et Øjeblik siden.

Den 19. holdt vi Samraad med Ministeren, der, om jeg saa maa sige — det maa jeg vel have Lov til at sige — aad af Haanden. Han stillede nogle Ændringsforslag, ikke særlig betydelige, jeg kan bedst karakterisere dem paa den Maade, at han gerne vilde have de 3 Aar forandret til 5; men det blev afslaaet, og Ministeren tog det hele, det vil sige: jeg ved endnu ikke — det har den ærede Ordfører for Udvalget jo ikke en Gang fortalt os —, om den højtærede Minister tiltræder dette Ændringsforslag, for der staaar nemlig i Betænkningen: Ændringsforslag: Af et Flertal o. s. v. Men der staaar ikke noget om, at Ministeren for Handel og Industri har tiltraadt det.

Da jeg lagde den sidste Haand paa min Betænkning, siger jeg ikke galt, naar jeg siger, at jeg omtalte dette, for en Betænkning skal jo altid fremtræde i saa

smuk og god en Form som muligt. Formanden blev spurgt, om Ministeren skulde tiltræde, men vi fik det Svar, at det skulde han ikke. Hvad kan Grunden være dertil? Jeg formoder, det skyldes saadan en Slags Sømmelighedsfølelse fra den højtærede Ministers Side, idet han vel har tænkt som saa, at han nødigt vil gaa med til at komme over til det andet høje Ting med Lovforslaget i den Form, det har, hvor der ingen Undersøgelser er foregaaet og ingen Forespørgsler rettet til Erhvervslivet o. s. v. Den ærede Formand for Udvalget sagde, at der var visse dramatiske Episoder under denne Sags Behandling, og jeg vil tilføje, at jeg tror, der kommer en til om et Øjeblik, som det ærede Medlem ikke har haft Opmærksomheden henvendt paa.

Naar vor Betænkning altsaa har faaet den Form, som den har, er dette ganske naturligt, fordi Udvalgsarbejdet er foregaaet paa denne, jeg tror nok, jeg har Lov til at sige: ret fantastiske Maade. Efter at vi i Udvalget havde stillet nogle Spørgsmaal, som er aftrykt i Betænkningen under vor Mindretalsudtalelse, og Ønsket om at faa disse Spørgsmaal besvaret blev stemt ned, tror jeg videre, jeg har Lov til at sige, at det Spørgsmaal melder sig, om Flertallet i dette høje Ting vil gaa med til, at denne Sag behandles videre paa denne Maade.

Jeg ved, at der i hvert Tilfælde er indflydelsesrige Kræfter i Landstinget, som ikke vil. Der er f. Eks. Medlem af „Vestkysten“s Bestyrelse, maa man formode efter de Hilsener, som dette Blad har sendt ind til Rigsdagen, Hr. Landstingsmand Villemoes. Det hedder her:

„At jage en saa betydningsfuld Lov, der oven i Købet griber ind paa Omraader, hvor der ikke før har været lovgivet, igennem Rigsdagen paa nogle faa Dage midt i Oprudsvirvaret, bliver der naturligvis ikke Tale om.“

Og naar der ikke bliver Tale herom, kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorfor man ikke i Folketinget skal gøre sit Arbejde færdigt. Jeg kan ogsaa nævne — og jeg beder om Formandens Tilladelse til her og senere at komme med nogle enkelte Citater —, hvad Landstingsmand J. V. Christensen — hvis jeg ikke tager meget fejl, Medlem af Veststres Bestyrelse i det andet høje Ting — skriver:

„At nægte, at Forholdene klares, før man skrider til Handling, er en Svaghed hos dem, der nægter. Men formentlig vil der vise sig andre Veje og Midler til at faa klaret den Sag, saaledes at det radikal-socialistiske Overgreb standses.“